

ЛИСИЦАТА

Една за лисица да ви раскажа. Това се случи, когато бѣхъ младъ и бѣхъ ловецъ. Абе, какво време бѣше тогава — дивечътъ ли бѣше много, ловцитѣ ли бѣхме малко, нѣмаше да потрѣгна и да не срещна диво. Само две-три години ходихъ, ама колкото нѣщо изчукахъ, кола съ ритли можехъ да натоваря. Ами да не мислите, че ви разправамъ ловджийска приказка — дълга и опашата? Истина ви казвамъ.

Та — да си дойда на думата. За лисица щѣхъ да ви приказвамъ.

Сега не мога да ви излѣжа по каква работа бѣхъ слѣзълъ следъ Димитровденъ въ града. Бре тукъ, бре тамъ — зименъ день малъкъ — закъснѣхъ. А бѣше падналь доста дебелъ снѣгъ. Харно, че бѣше се избистрило и грѣеше месечина.

Вървя азъ нагоре по пазарския пѣть. Снѣгътъ позамръзналь скрипти подъ краката ми и ми се върви едно леко — хвъркамъ. Когато сти-

гнахъ подъ Попова дупка, чувамъ — кучетата на цѣло село лаятъ. Кога завихъ и стигнахъ кжде градинитѣ и погледнахъ — нѣщо черно търчи надолу по пѣтя. И — нѣма да повѣрвате — главата му голѣма колкото крина. Каква ти крина! По-голѣма бѣше! А тѣлото му се не види. Пъкъ въ ржетѣ си нѣмамъ нищо. Носѣхъ една суровица, но като наближихъ село, взехъ че я хвърлихъ.

Ами, ако е вампиръ! — помислихъ си. Па кжде, кжде — свихъ се въ сѣнката на една слива край пѣтя и притихнахъ. Вие може и да не вѣрвате въ вампири, може сега да ги нѣма вече, ала на наше време вампири ходѣха нощемъ изъ село и по кѣра, тропача по врати и прозорци, мачкаха хора и добитъкъ. Та — свихъ се азъ подъ сливата. А страшното приближава. Кога се изравни съ мене — лисица! Захапала за вратоветѣ нѣколко пилета, вири глава и търчи.